zură înainte de drum, până ce sosiră la palatul dela amiazi al Soarelui. In palatul acesta totul era numai de aur și de argint.

Soarele întrebă pe țăran: Știi tu acum unde răsar și unde apun eu?

— Da, știu, am văzut, îi răspunse țăranul.

— Dacă-i așa, mai stai o zi ca mosafir la mine, iar eu mă duc să mai luminez și să încălzesc pământul".

Soarele plecă și țăranul rămase singur în palatul aurit. Insă, ce făcu acolo? Se apucă și sparse și sfărâmă totul.

In ziua următoare, Moș Ghiață ieși din nou înaintea Soarelui în înălțimile cerești și căzându-i în genunchi, îi vorbi în felul următor: „Soare strălucit, cine este smintitul acela, care mergea ieri în trăsură cu tine? M'a bătut așa de rău, că abia pot să mă mai mișc.

— Stai, că acum mă duc și-l prefac în scrum și cenușe", îi răspunse Soarele. Și se duse la palatul aurit dela amiazi, dar care nu-i fu mirarea, când văzu că totul e spart și prefăcut în țăndări.

Chemă pe țăran înaintea sa și-i zise: „Să știi că am venit să te prefac în scrum și cenușe, dar mai întâiu să-mi răspunzi la aceste două întrebări: „De ce l-ai bătut ieri pe Moș Ghiață? și de ce ai spart totul în palatul acesta?"

Fără să se sperie și fără să clipească măcar din ochi, țăranul îi răspunse: „Pe Moș Ghiață l-am bătut, pentrucă el a dat lupilor din pădure drumul, ca să-mi mănânce calul ce-mi dăduse boerul la care eram tocmit. Aicea am spart totul, pentrucă tu n'ai trimis puțină căldură, ca să nu înghețe cei trei saci de grâu, pe cari mi-i dăduse acelaș boer.

— Ai avut dreptate, îi zise Soarele. Și Moș Ghiață și eu am fost vinovați. Acum însă întoarce-te acasă la tine, spune oamenilor din sat unde răsar și unde apun eu și prefă-ți din nou nevasta în femeie, sărind iarăși de trei ori peste dânsa. Să știi că de azi nimeni nu se va mai atinge nici de ea, nici de tine. Ea îmi este surioară, așa că am să vă duc eu de grije".

Țăranul se întoarse acasă, povesti oamenilor din sat unde răsare și unde apune Soarele, își prefăcu din nou nevasta în femeie și trăi cu dânsa ani mulți și fericiți.

Povestită de ALI-BABA

Povești pentru MARIANA

„RODICA"

Nu-i așa, Mariana, că tu iubești pisicuții și cățelușul nu numai pentrucă mămica ți-a spus că cine nu iubește animalele nu are sufletul prea bun, ci ție îți place să ți-i faci prieteni?

Rodichii însă nu-i plăceau deloc gudurările lui Azorel, cu care nu se juca mai niciodată și pe care nici nu-l îngrijea. (Nu-i vorba de Rodica, păpușa ta, ci de o fetiță, pe care o chema tot așa și care era la fel de bucălată ca și păpușica ta). Iar micuța Rodica n'a vrut nici în ziua aceea de vară să-l ia pe Azorel cu ea, când plecă spre mătușica ei, ce sta dincolo de pădurea dela marginea satului. Iar când Azor gudurându-se pe lângă ea parcă o ruga să-l lase s'o întovărășească, ea îi dădu câteva nuiele. Azor fugi departe lăsând pe Rodica să creadă că a plecat înapoi dar el, ocolind, ajunse mai înainte în pădure și acum mergea tiptil printre tufișurile, de pe lângă cărarea plină de praful arzător, care îi frigea tălpile Rodichii; ea nici acum nu știa că Azor, care mergea mai iute, omorîse o șopârlă ce desigur că ar fi speriat-o pe mica lui stăpână. Pe la mijlocul pădurii Rodica își prinse piciorul într'o cursă întinsă pentru animale de bătrânul Vulpe pădurarul. Piciorul îi sta acum prins, storcând lacrimi de durere Rodichii, care țipa speriată cerând ajutor. Mare îi fu mirarea când văzu că, acel care sări în ajutor fu Azorel, dar și mai mare bucurie avu când acesta, apucând cu dinții legătura cursei, trase de ea lărgind-o până ce Rodica putu să-și scoată piciorul roșu de rosătura lemnului și-a sforii.

Și în timp ce micuța își uda piciorul cu rouă Azorel o privea în ochi, parcă spunându-i:

„Nu-i așa că nu mai ești supărată pe mine, Rodica?"

De atunci Rodica se simțea mai bine lângă Azorel decât lângă multe prietene de-ale ei. Și tare mult a plâns micuța atunci când Azorel a fost călcat pe picior de o mașină. Acum s'a făcut bine și se joacă din nou.

Dar nu-i așa că tu, micuța Mariana, îți iubești câinele fără să mai fi pățit ca Rodica?

NICUȘOR SIMIONESCU